"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul!"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL II, Nr. 15 ianuarie 1996
4 pag. - 100 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

"DE CE NE BATE DUMNEZEU?"

Sfârşitul anului 1995 şi începutul anului 1996 au adus multor români, în locul tradiţionalelor bucurii sărbătoreşti, numai nenorocire şi lacrimi. Apele şi-au ieşit din matcă (mai întâi în Ardeal şi-n Moldova, apoi şi în Câmpia Dunării), cam 70 % din teritoriul ţării fiind invadat de puhoaie. Cele mai afectate au fost gospodăriile ţărăneşti: unele doar avariate, altele şterse, pur şi simplu, de pe faţa pământului. După marea mascaradă a grâului, ce i-a afectat serios pe lucrătorii pământului în vara şi toamna anului trecut, iată venind acum, necruţătoare, răzvrătirea apelor, de parcă ar fi trebuit să se împlinească încă o dată vorba din bătrâni că "omului sărac nici boii nu-i trag"...

Din nou, ţăranii nu pot afla vreun sprijin serios din partea administraţiilor locale, care invocă lipsa fondurilor băneşti şi a altor mijloace materiale necesare în astfel de situaţii. Nici "de la centru" nu se profilează mari nădejdi; bugetului deficitar al Statului (care, la noi, nu-i bun decât să-şi îngraşe funcţionarii) i se adaugă lipsa de pricepere şi iniţiativă a actualilor guvernanţi, pe care orice eveniment "îi ia prin surprindere". Se aude că, până la urmă, oameni care şi-au pierdut gospodării întregi vor primi de la Stat, pe lângă biscuiţii şi... ciorapii de astăzi, câte 80.000 de lei de familie! Dacă li se arunca praf în ochi, era totuna!

Într-o seară, pe nu mai ştiu care post de televiziune, am văzut un biet ţăran deznădăjduit, lovindu-şi fruntea cu palma şi exclamând dinaintea dezastrului: "De ce ne bate Dumnezeu?". Ţăranul acela anonim a pus, poate, biruit de neputinţă în faţa tragediei, *întrebarea esenţială*. Vor fi alţii înţelepţi să-i dea *un răspuns*?

Căci ce să crezi despre aceste lucruri? Unii vorbesc de "nenoroc" sau "ghinion", alţii despre "capriciile naturii". Celor ce mai au însă o urmă de credinţă nu se poate să nu le fi încolţit gândul că, de fapt, nimic nu se petrece pe lumea aceasta fără îngăduinţa lui Dumnezeu. Natura însăşi se supune voinţei Creatorului ei, ca-n istoria plină de tâlc a Potopului biblic. Noi ne-am obişnuit însă să dăm lucrurilor numai "explicaţii naturale" (crezându-ne, astfel, chiar deştepţi nevoie mare!), tocmai pentru că ne-am îndepărtat de Dumnezeu şi am ajuns să-L scoatem mai de tot din socotelile noastre. Dar când "absurdul" acestei naturi "dezdumnezeite" ajunge să ne aducă la ananghie, atunci parcă presimţim că s-ar putea să fie vorba şi despre altceva...

Dacă Dumnezeu există, atunci toate câte se petrec în lume, chiar dacă nouă ni se par "absurde", trebuie să aibă fiecare un sens, un rost. Poate că Dumnezeu "ne bate" tocmai pentru că ne-am îndepărtat prea mult de El, pentru că L-am înlocuit cu "Natura" ştiinţifică, pentru că viaţa noastră s-a păcătoşit peste măsură, pentru că am devenit atât de răi încât am în-răit şi tot ce ne înconjoară.

Dacă Dumnezeu există, atunci El nu poate fi decât *drept*, căci altminteri n-ar mai fi Dumnezeu. Iar dacă El - Dreptatea însăşi - îngăduie nenorocirilor să se abată asupra noastră, atunci înseamnă, într-un fel, că ni le-am atras singuri şi că le-am meritat, aşa cum şi le-au atras şi le-au meritat oamenii stricaţi de pe vremea Potopului sau cei din Sodoma şi Gomora.

Dacă Dumnezeu există, atunci lumea, cu toate fenomenele ei, trebuie să fie plină de "semnele" dumnezeirii. Fi-vom noi înţelepţi să observăm şi să înţelegem aceste "semne", prin care Dumnezeu ne "avertizează", ne "ceartă" sau ne "pedepseşte", ca un Părinte, din dorinţa de a ne îndrepta? Sau ne vom drăcui "soarta" (cum ne-am cam luat obiceiul!) şi vom continua să rămânem "orbi", dregându-ne rănile din afară, dar adâncindu-ne pe mai departe în nesimţirea şi-n fărădelegile noastre?

S-ar cădea, după asemenea grele încercări, să căutăm a ne îndrepta nu numai gospodăriile răvăşite de viitură, dar şi sufletele răvăşite de păcat. Fericiţi cei ce vor şti să înveţe din "lecţia" suferinţei, asemenea credinciosului Iov! Căci aici e tâlcul. "Cine are urechi de auzit, să audă!".

RĂZVAN CODRESCU

CE-I MAI LIPSEȘTE SATULUI ROMÂNESC...

Dacă am da crezare propagandei ce se face la noi în legătură cu randamentul exploatațiilor agricole, ar însemna ca satul românesc să se întoarcă degrabă la CAP-uri! Cine urmărește la televizor emisiunile duminicale "Viața Satului" poate cu ușurință să constate cum, în permanență, se insistă pe faptul că "bune rezultate", "randamentele superioare" se obțin numai în cazul unităților economice mari, care dispun de mari suprafețe agricole sau cresc multe animale.

Că lucrurile stau cu totul altfel se poate vedea foarte bine chiar și de către nespecialiști în ale agriculturii. Vreme de aproape 40 de ani, cea mai mare parte a agriculturii românești a fost "agricultură pe mari suprafețe", iar rezultatele sunt cele cunoscute. Satele au fost amenințate cu dispariția, iar locuitorii lor cu dezrădăcinarea, pe când aproape întreaga populație a țării se transforma într-o mulțime de nevoiași, mereu preocupați să aibă "de-ale gurii".

În țările din Apusul Europei - și am să numesc doar trei dintre ele, prin care am călătorit: Germania, Franța și Austria - am văzut tocmai preocuparea pentru mica gospodărie țărănească și pentru valorificarea micilor suprafețe agricole, mai ales în zonele de deal și de munte. Fără îndoială că există proprietăți și exploatații agricole mari în zonele de câmpie, dar nu despre acestea este vorba în cazul de față. Pretutindeni în țările amintite, în zonele colinare și de munte, pământul este folosit cu chibzuință, mai ales pentru creșterea animalelor. Pretutindeni se pot vedea mici suprafețe de imaș, înconjurate de garduri vii sau de sârmă, pe care pasc pâlcuri de vite ale căror număr depășește rareori cifra de 20, dar care arată ca în ilustrațiile din reclamele comerciale. Și încă ceva: pe nicăieri pe unde am trecut nu am întâlnit nici o porțiune de drum de țară nemodernizată, și nici nu am văzut căruțe și pluguri trase de boi sau cai. În Germania am văzut chiar căi de acces pe câmp, asfaltate!

Fără îndoială că pentru a putea avea o agricultură modernă, de mare randament, sunt necesare mai multe condiții. Din capul locului, esențială este **proprietatea asupra pământului**; or la noi încă se mai amână aplicarea Legii 18. Apoi, interesul statului pentru prosperitatea agriculturii și bunăstarea țăranului trebuie să fie real și manifestat în măsuri concrete de **sprijin financiar și tehnic** pentru valorificarea tuturor suprafețelor agricole. Acest lucru înseamnă posibilitatea (așa ar trebui să fie!) obținerii de împrumuturi avantajoase și a procurării lesnicioase a mașinilor și uneltelor agricole, în același timp cu valorificarea promptă și avantajoasă a produselor gospodăriei țărănești. Și, nu în ultimul rând, la sate mai este nevoie de cel puțin două lucruri: drumuri de acces, dacă nu asfaltate, măcar bine întreținute prin pietruire, și grabnica electrificare a tuturor așezărilor umane din țară!

Din nefericire, starea lucrurilor la noi este, așa cum se vede în fiecare clipă și la tot pasul, agravată la acest sfârșit și început de an și de mânia dumnezeiască. Poate că ne pedepsește Bunul Dumnezeu pentru că batjocorim și lăsăm să fie batjocorite darurile sale... Pentru că ce altceva decât bătaie de joc este faptul că în țara asta lipsește laptele mai peste tot, iar acolo unde se află nu poată fi valorificat altfel decât pentru hrana porcilor, fără a ajunge la cei în nevoie. Dar în același timp, peste tot în țară, se negustoresc băuturi precum "Coca Cola" și ''Pepsi Cola'' la prețuri de 4-5 ori mai mari decât laptele?! Nu stau mai bine lucrurile nic în privința lânii, nici a cerealelor. Praful se alege și de puținul pe care-l avem!

Dar, în așteptarea vremurilor mai bune și a îndreptării lucrurilor, e bine de știut că nimic nu se schimbă fără **trudă omenească** și fără **ajutorul lui Dumnezeu**.

Nicolae POP

Drama copiilor noștri

Copiii noștri sunt cei mai frumoși copii din lume, dar sunt destui copii la noi și cu urâte caractere.

Copiii noștri sunt cei mai inteligenți copii din lume; dar nu lipsesc nici cei analfabeți și fără instruire.

Copiii noștri sunt cei mai evlavioși copii din lume; dar avem desigur, și mulți înstrăinați de Dumnezeu.

Copiii noștri sunt cei mai cuminți, voioși și drăgălași copii din lume; dar numeroși sunt și cei needucați, fără credință și bun simț.

Copiii noștri sunt foarte mult iubiți în astă țară; dar și nedoriți sunt; dovadă - milioanele de crime prin avort.

Copiii noștri (s-a zis că) sunt al țării "viitor de aur"; dar prezentul masacru al avorturilor nu-i oare cel mai monstruos genocid național?

Copiii noștri (se spune că) sunt sub apărarea garantată a Legii; dar atunci, de ce nu i se recunoaște nenăscutului elementarul drept la viață?

Copiii noștri pot fi văzuți pozând cu lideri, senatori și prezidenți; dar nu tot ei au liberalizat avortul și au lăsat fără protecția cuvenită familia, școala și profesia?

Copiii noștri sunt mult râvniți de sterpe și degenerate neamuri; dar cum mai poate fi calificată infama contrabandă și exportul sacrileg de copii români?

Copiii noștri s-ar cuveni să fie toți cei mai inocenți copii din lume; dar mass-media întreagă. (scrisă, ilustrată și audio-vizuală) întinează mintea lor cu atâtea scârnăvii.

Copiii noștri (în lume) dețin întâietatea în contaminarea cu fioroasa maladie SIDA. Dar, deși e explicabil, cum totuși e posibil? Ce răspundeți voi, medici? Dar voi, mame și voi, tați?

Copiii noștri ar vrea s-asculte în școală sublime lecții de religie, dar diabolic se opun; păgâni părinți, parlamentari atei și profesori comuniști din școli...

Copiii noștri vor să-și păstreze identitatea credinței ortodoxe; dar se trezesc, pe cap, (sărmanii!) cu tot felul de tâlhari (sectari, evangheliști ori superstaruri popp sau rock).

Copiii noștri cer hăinuțe, pâine, cărți și iconițe; dar regimul investește în chefuri, în afaceri, în plimbări și-n concursuri.

Copiii noștri sunt comoara și bucuria mamelor acestei țări; dar ce puține, din păcate, sunt adevărate mame!

Copiii noștri sunt și eroi-martiri; dar mulți stricați le-ntinează idealul jertfei lor! O, ce mulți copii de-ai noștri se chinuie în suferință! Ce dureros c-avem o sumedenie de copii în orfelinate și-n spitale de handicapați, în școli de reeducare și-n penitenciare, ori bolnavi de SIDA și leucemie, ori în abandonul străzii în delincvență, ori în derivă și care se droghează!

Copiii noștri au nevoie de credincioși conducători de țară, de părinți adevărați, de duhovnici iscusiți, de doctori conștiincioși și de dascăli devotați; dar astăzi, regretabil, în criză sunt și școala, și familia, și maternitatea, asistența medicală și cea socială, ca și instituția guvernamentală...

În numele lui Dumnezeu, voi, guvernanți, părinți, educatori și cadre medicale, încetați a mai lansa lozinci și-a mai ucide, fizic și moral, copiii acestui NEAM!...

Ignatie MONAHUL

Articol preluat din publicația creștină IISUS BIRUITORUL Nr. 12 -Decembrie 1995.

BASARABIA ŞI BUCOVINA

- PĂMÂNTURI ROMÂNEŞTI ÎNSTRĂINATE -

CETATEA HOTINULUI - STRAJĂ LA RĂSĂRIT

BASARABIA

câteva repere istorice

Sub numele de Basarabia este cunoscută provincia cea mai de Răsărit locuită de români. Aceasta este alcătuită din teritoriile cuprinse între Prut şi Nistru şi a fost parte componentă a Moldovei de la întemeierea sa ca stat în veacul al XIV-lea şi până la 1812. Atunci, în acel an de la începutul secolului trecut, Basarabia a ajuns sub stăpânirea Imperiului Rusiei, în urma războiului ruso-turc din anii 1806-1812. Toţi domnii cei viteji ai Moldovei, între care cel mai strălucit şi mai vestit rămâne Ştefan cel Mare, şi-au avut cetăţile de apărare cele mai de faimă şi mai de folos la hotarul de Răsărit al Moldovei, în Basarabia, pe Nistru, înspre partea de unde veneau ameninţările şi năvălirile cele mai pustiitoare. Acolo au fost clădite cetăţile Hotin, Soroca, Orhei, Tighina şi Cetatea Albă într-un lanţ de apărare din părţile de Miazănoapte ale ţării şi până la Marea cea Mare.

Stăpânirea rusească asupra Basarabiei a durat mai bine de o sută de ani, până la sfârşitul primului război mondial. Atunci, în 1917, a izbucnit revoluţia din Rusia, iar cu acel prilej, Basarabia s-a desprins din Imperiul Ţarilor şi s-a unit cu Regatul României la 27 martie 1918. Ţinuturile dintre Prut şi Nistru erau atunci cele dintâi dintre provinciile româneşti înstrăinate care se uneau cu Patria Mamă, a cărei Reîntregire s-a desăvârşit la Întâi Decembrie în acelaşi an. Atunci s-a născut România Mare sub sceptrul Regelui Ferdinand Întregitorul, ca urmare a prăbuşirii şi dezmembrării Imperiilor Ţarist şi Austro-Ungar. Unirea cea Mare, s-a înfăptuit, mai ales, prin jertfa de sânge a sutelor de mii de oşteni români căzuţi pe câmpurile de luptă în Marele Război pentru Reîntregirea Neamului.

Dar, din nefericire, România Mare, nu a rămas întreagă decât 22 de ani. În 1940, la un an după ce izbucnise cel de al doilea război mondial, Basarabia, împreună cu Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţei au fost smulse în chip samavolnic, cotropite şi anexate la Rusia Sovietică. Acest lucru s-a întâmplat ca urmare a încheierii cu un an mai devreme (la 23 august 1939) a Pactului Molotov-Ribbentrop, cunoscut astfel după numele miniştrilor de externe ai Rusiei şi Germaniei. Acest tratat era o înţelegere de împărţire a Europei între Stalin şi Hitler, iar teriroriile româneşti au fost răpite în urma Ultimatului sovietic din 26 iunie 1940 şi anexate la Imperiul Bolşevic.

Când Germania a atacat URSS la 22 iunie 1941, armatele române au participat alături de cele germane la război pentru dezrobirea pământurilor strămoşeşti invadate şi cotropite de Rusia bolşevică. Dar din nenorocire în 1944, Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţei au fost ocupate din nou de către Armatele Roşii, iar în 1948, URSS a anexat şi Insula Şerpilor fără nici-un temei legal.

Din cea mai mare parte a Basarabiei şi a unei fâşii de teritoriu de pe malul stâng al Nistrului, autorităţile comuniste sovietice de ocupaţie, la 2 august 1940 au înfiinţat "Republica Sovietică Socialistă Moldovenească" înglobată la URSS. Bucovina de Nord, Ţinutul Herţei şi judeţul Hotin din Nordul Basarabiei, împreună cu Sudul acesteia (Ismail, Cahul, Bolgrad, Cetatea Albă) au fost incluse în RSS Ucraineană.

În urma evenimentelor ce au avut loc în URSS după 1985, în perioada cunoscută sub numele de "perestroica" şi "glasnost" din vremea lui Mihail Gorbaciov şi care au dus la dezmembrarea Uniunii Sovietice, "RSS Moldovenească" îşi proclamă suveranitatea (23 iunie 1990). Apoi se adoptă noua denumire de "Republica Moldova" (23 mai 1991), pentru ca la 27 august 1991 noul stat să se proclame independent. În acelaşi an, la 21 dec. 1991 "Republica Moldova" semnează actul de înfiinţare a Comunităţii Statelor Independente (CSI), adică tot un fel de URSS numai botezată altfel ("aceeaşi Mărie cu altă pălărie"), organism în care rolul hotărâtor revine tot Rusiei.

Este însă foarte necesar să se ştie că zarva ce se face astăzi în România, de către autorităţi şi mai cu seamă de către unele formaţiuni politice care continuă tradiţia partidului comunist aservit bolşevismului rusesc în legătură cu presupusul pericol unguresc, are drept scop abaterea atenţiei opiniei publice, a populaţiei ţării, de la adevăratele pericole, din lăuntrul şi din afară, care pândesc şi ameninţă în permanenţă neamul românesc.

Este bine de observat şi de ştiut că starea de plâns în care se află astăzi lumea românească în întregimea ei nu este urmare a vecinătăţii cu Ungaria ci a celei cu Rusia. Teritoriile româneşti din partea de Apus nu sunt despărţite de România ci cele dintre Prut şi Nistru se află înstrăinate, acestea se află în componenţa Ucrainei sau alcătuiesc o "altă Românie".

Moştenirea de mizerie, înapoiere şi degradare materială şi mai ales morală, starea de corupţie şi fărădelegile generalizate ce domnesc peste lumea românească de astăzi nu se trag de la vecinătatea şi istoria comună a românilor cu Apusul şi Centrul Europei, ci de la acestă vecinătate şi istorie mereu potrivnică şi ameninţătoare a Răsăritului şi mai ales a Rusiei. Cea mai cumplită moştenire a trecutului apropiat sunt stricăciunile făcute în sufletele românilor de către regimul comunist. Asupra lor vom reveni.

Ion TĂUTUL

ÎNDRUMAR POLITIC

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7; 15

I. Mai 1990

Votul obștesc

În zilele de grea cumpănă ale războiului de întregire națională, pe pământul de refugiu al Moldovei neocupată de vrăjmaș, într-o cuvântare adresată ostașilor, Regele Ferdinand, care îndura împreună cu poporul soarta țării cotropite, le-a făgăduit bravilor apărători ai patriei "**pământ și o largă participare la treburile statului**".

O promisiune pe care monarhul României a întărit-o în proclamația din 24 octombrie 1918, încredințându-i pe români că reformele constituționale cu privire la împropietărirea țăranilor și la votul obștesc vor fi înfăptuite. Și cum regii României, spre deosebire de conducătorii politici de astăzi, recrutați din rândurile Partidului Comunist, obișnuiau să-și respecte cuvântul, făgăduința regală s-a împlinit la sfârșitul războiului. În anul 1919 au avut loc primele alegeri din istoria României organizate pe baza votului universal, iar în 1921, sub guvernul generalului Alexandru Averescu, a fost înfăptuită reforma agrară.

Despre modul în care s-au împărțit atât țăranilor din Vechiul Regat, cât și celor din ținuturile alipite, Basarabia, Bucovina, Transilvania și Banat cele două milioane de hectare provenite din exproprierea marii proprietăți particulare, precum și din domeniile Coroanei și ale Statului, am relatat în numerele anterioare din **Lumea Satelor,** așa că astăzi ne propunem să vorbim despre cealaltă mare reformă constituțională din România Mare, **acordarea votului obștesc**.

Poposim asupra acestui subiect, întru-cât fiecare zi care trece ne aduce mai aproape de data la care populația țării va fi, din nou, chemată să-și aleagă conducătorii. Prilej pentru locuitorii satelor și orașelor de a nu mai repeta greșeala de la alegerile din 1990 și 1992, când au acordat prin votul lor încredere foștilor comuniști în frunte cu căpetenia lor, actualul președinte Ion Iliescu.

Acordarea **votului obștesc** este însă, în unele cazuri, un cuțit cu două tăișuri. Un fapt pe care l-a semnalat un mare prieten al României, profesorul R.W.Seton Watson de la Universitatea din Londra care caracterizează astfel situația țării noastre la terminarea războiului pentru întregire.

"*Războiul a adus pentru România trei schimbări fundamentale: unitatea națională, reforma agrară și sufragiul universal. Dintre acestea prima a ridicat România de la o putere mică la una de rangul al doilea în Europa, urmând imediat după Polonia și Italia; a doua, satisfăcând foamea de pământ a țăranilor, a înlăturat orice pericol al unei revoluții din jos și a imunizat România contra bolșevismului, cu toată apropierea ei de Rusia; a treia a înzestrat cu mijloacele unei autoexprimări democratice.* **Dar un vot electoral este de foarte mic folos până ce alegătorii nu și-au câștigat experiența politică necesară**".

Și într-adevăr, votul universal acordat unei comunități în care alegătorii sunt lipsiți de experiență și orientare politică, nu numai că este de "*mic folos*", dar poate avea urmări grave, dând posibilitatea unor nechemați să ajungă la conducerea treburilor obștești. Cu trecerea timpului, îngrijorarea profesorului englez s-a dovedit lipsită de temei. La alegerile generale din 1937, poporul român a dat dovadă de maturitate politică. Din păcate, cu acest moment remarcabil din evoluția vieții politice românești, procesul de perfecționare a democrației s-a întrerupt. A urmat dictatura Regelui Carol al II-lea și apoi războiul împotriva Uniunii Sovietice, răstimp în care Constituția din anul 1923, care garanta drepturile cetățenești a fost suspendată.

Falsa democrație

O falsă tentativă de revenire la democrație a avut loc în anul 1946, când țara se găsea sub ocupația Armatei Roșii, iar guvernul impus de Uniunea Sovietică, era alcătuit numai din comuniști. La alegerile organizate atunci, poporul român a spus un "**NU**" categoric comunismului. Conform observatorilor străini, peste trei sferturi din cetățeni cu drept de vot au votat pentru opoziție, în fruntea căreia se găsea marele om politic și

BĂTĂLII PIERDUTE

patriot român, **Iuliu Maniu**. Dar comuniștii au măsluit fără teamă și fără rușine rezultatele, pretinzând că ar fi obținut aproape 80% din voturile exprimate. Având în spatele lor sprijinul tancurilor sovietice, este de mirare că s-au mulțumit cu atât de puțin. Dealtfel, la viitoarele alegeri pe care le-au organizat, comuniștii nu s-au mai rușinat de nimeni și de nimic și au făcut cunoscute următoarele procentaje pe care le-ar fi obținut: 92% în 1948, 99,15% în 1957, 99,78% în 1961, 99,96% în 1965, 99,97% în 1969, 99,96% în 1975 și 99,99% în 1980.

Dictatura comunistă, bazată pe teroarea exercitată de Securitate, a durat din Martie 1945 până în Decembrie 1989. În toată această perioadă nu poate fi vorba de alegeri democratice, de exprimarea voinței libere a alegătorilor. Totul se reducea la rușinoasa formalitate de pune o ștampilă pe un buletin de vot, pe care era înscris un singur nume. Lucrurile se petreceau ca în gluma cu Adam și Eva. După ce Dumnezeu i-a creat, mai întâi pe Adam, și apoi din coasta lui pe Eva, i s-a adresat lui Adam, spunându-i: "*Și acum Adame, alegeți soție!*"

Aparent, această situație s-a schimbat în Decembrie '89 când, după asasinarea lui Nicolae Ceaușescu în urma unui rușinos simulacru de proces, conducerea țării a fost preluată de o echipă de "*comuniști reformiști*", având-l în frunte pe Ion Iliescu. Noua conducere a României a pretins că regimul de dictatură de până atunci a fost înlocuit cu un regim democratic. Și ca să dovedească acest lucru s-a dat libertate pentru înființare de partide politice și s-au fixat "*alegeri libere*" pentru luna Mai 1990. Fixarea acestei date a fost marea înșelătorie și capcana în care au căzut atât partidele politice încropite în pripă, cât și populația care trebuia să voteze.

Timpul care s-a scurs din Decembrie 1989 până în Mai 1990 a fost mult prea scurt pentru ca din nimic să se organizeze partide de opoziție capabile să facă față guvernării Iliescu. În timp ce Frontul Salvării Naționale, formația politică condusă de președintele Ion Iliescu avea la dispoziție structurile organizatorice ale fostului Partid Comunist, dispunea de toate rezervele bănești ale țării și avea în subordine aparatul de securitate de la dictatorul asasinat, Opoziția improvizată din bătrâni supraviețuitori ai temnițelor comuniste era lipsită de fonduri și în plus, infiltrată puternic cu agenți ai puterii care îi controlau mișcările și o îndrumau pe piste greșite în acțiunile pe care încerca să le întreprindă.

Cât privește corpul electoral, alegătorii care urmau să ia parte la alegerile din Mai 1990, aceștia dobândeau libertatea politică după 45 de ani de teroare exercitată sistematic de Securitate. Teama de autorități era atât de adânc cuibărită în sufletele oamenilor, încât le devenise o a doua natură de care nu se puteau elibera. Și astăzi, la șase ani de la evenimentele din Decembrie '89, există oameni atât de puternic marcați de teama de Securitate încât vor duce această povară până la sfârșitul zilelor. Acestor suflete dezorientate și descumpănite, care nu înțelegeau încă bine ce se întâmplase în România, care nu știau dacă teroriștii, care au dispărut ca prin farmec, nu se vor întoarce pentru a face alte victime, acestora le cerea Opoziția să voteze împotriva noului conducător al României, Ion Iliescu.

Minciunile prezidențiale

Odată cu exploatarea fricii din sufletele oamenilor, comuniștii lui Ion Iliescu au găsit și tonul cel mai potrivit, printr-o propagandă dibaci condusă de profesioniști, care să-i convingă pe oameni că numai alături de el pot spera la o viață mai bună în viitor.

Muncitorilor le-a fluturat prin fața ochilor primejdia șomajului. Opoziția, spunea el, ar intenționa să dea fabricile și uzinele pe mâna capitaliștilot străini, care, urmând metodele din Occident, odată deveniți patroni, vor opera concedieri în masă. Așa s-a născut lozinca "**nu ne vindem țara!**" și odată cu ea ura împotriva lui Corneliu Coposu și a partidului pe care-l conducea, care chipurile ar fi urzit planurile de a deschide porțile țării capitalismului din Apus. Și tot astfel s-a răspândit legenda că, în timp ce muncitorii români sufereau de frig și-și potoleau foamea cu salam cu soia, "*Căposu*" huzurea prin cafenelele din Paris îndulcindu-și viața cu "*cafea cu lapte*". Or se știe bine că fruntașul național-țărănist, chemat întru cele veșnice la sfârșitul anului trecut, nu numai că în timpul dictaturii comuniste nu a făcut nici un pas dincolo de hotarele țării, dar a zăcut timp de 17 ani în temnițele comuniste, supus unui regim de exterminare. Și dacă a supraviețuit acelui regim, aceasta se datorează Celui de Sus, nu dlui Ion Iliescu care în acea perioadă era înalt demniatr comunist, slujindu-i lui Nicolae Ceaușescu și bucurându-se de toate binefacerile nomenclaturii comuniste.

Nu mai puțin ticăloasă a fost propaganda dusă la sate, printre țărani. După ce țăranii au pus capăt, spontan, colhozurilor care le striviseră viața, regimul condus de Ion Iliescu a promulgat Legea 18 prin care țăranilor li se reda o parte din pământul care-l avuseseră în dreaptă stăpânire înainte de regimul comunist. Prin același aparat de propagandă care a zăpăcit capul muncitorilor, țăranilor li s-a insuflat convingerea că "**Iliescu le-a dat pământ**".

Încercarea de a-i lămuri pe țărani că Iliescu nu avea de unde să le dea pământ, că el făcuse parte din fruntașii regimului care le jefuise pământurile, s-a dovedit prematură. Țăranii nu erau încă pregătiți să înțeleagă. Vor înțelege mult mai târziu, când vor vedea că "*domnul Iliescu*", a pornit, cu vigoare, acțiunea de recolectivizare a agriculturii. Doar numele va fi schimbat. "*Colhozul*" se va numi "*Asociație*".

§

Când adevărul a ieșit la iveală, a fost prea târziu. Atât pentru muncitori, cât și pentru țărani. În Mai 1990 regimul condus de Ion Iliescu a câștigat alegerile. Victoria i-a dat posibilitatea să facă o Constituție pe pofta inimii sale și să pregătească viitoarea bătălie împotriva poporului român, bătălie care se va da în anul 1992.

Gabriel CONSTANTINESCU

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef; Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu, Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Ligia BANEA - secretar de redacție
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company